

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-171-03

Do druku nr 2112

Warszawa, 18 listopada 2003 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

W ślad za przekazanym w dniu 16 października br. rządowym projektem ustawy o

- **ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r.**

przekazuję prawidłowy tekst Umowy sporządzonej w języku polskim.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że Minister Spraw Zagranicznych poinformował stronę niemiecką notą o błędzie w polskiej wersji Umowy, zgodnie z art. 79 ust. 1 lit. b) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

Umowa

między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 roku

Rzeczpospolita Polska i Republika Federalna Niemiec,

zwane dalej „Umawiającymi się Stronami”,

pragnąc uzupełnić w stosunkach między dwoma Umawiającymi się Stronami Europejską Konwencję o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 roku, w brzmieniu określonym przez Drugi Protokół Dodatkowy z dnia 17 marca 1978 roku, zwaną dalej Konwencją, oraz ułatwić stosowanie zawartych w niej zasad,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

(do artykułu 2 Konwencji)

Zezwala się także na wydanie, jeżeli wymiar kary pozbawienia wolności, zastępczej kary pozbawienia wolności, środka zabezpieczającego, jakie mają być jeszcze wykonane, a w wypadku kilku kar pozbawienia wolności, zastępczych kar pozbawienia wolności lub środków zabezpieczających, jakie mają być jeszcze wykonane, jeżeli ich suma, wynosi co najmniej trzy miesiące.

Artykuł 2

(do artykułów 7 i 8 Konwencji)

1. Wezwana Umawiająca się Strona zezwoli na wydanie osoby za przestępstwo, które według jej ustawodawstwa należy do jurysdykcji jej sądów, jeżeli przeprowadzenie ścigania karnego na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony jest pożądane w celu ustalenia prawdy, wymierzenia kary, wykonania kary lub resocjalizacji sprawcy.

2. Ustęp 1 stosuje się odpowiednio do rozpatrywania wniosku o ponowne wydanie państwu trzeciemu (artykuł 15 Konwencji).

Artykuł 3

(do artykułu 9 Konwencji)

Nie odmawia się wydania osoby, jeżeli na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony nie wszczęto przeciwko tej osobie postępowania

karnego tylko z powodu braku jurysdykcji lub jeżeli z tego powodu umorzono już wszczęte postępowanie karne.

Artykuł 4

(do artykułu 10 Konwencji)

Dla oceny przedawnienia właściwe jest wyłącznie prawo wzywającej Umawiającej się Strony.

Artykuł 5

Zobowiązanie do wydania nie zostaje naruszone wskutek braku wniosku o ściganie lub innego oświadczenia, które stosownie tylko do prawa wezwanej Umawiającej się Strony byłoby wymagane do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego.

Artykuł 6

(do artykułów 12 i 13 Konwencji)

1. Wnioski o wydanie są przesyłane pomiędzy Ministerstwem Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej z jednej strony a Federalnym Ministerstwem Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec lub ministerstwami sprawiedliwości krajów związkowych z drugiej strony; nie wyłącza to korzystania z drogi dyplomatycznej. Także dalsza wymiana pism pomiędzy Umawiającymi się Stronami odbywa się w tym trybie, o ile Konwencja lub niniejsza Umowa nie stanowi inaczej.

2. W wypadkach odroczenia wykonania kary, przerwy wykonania kary, warunkowego zawieszenia wykonania kary albo warunkowego

zwolnienia z odbycia reszty kary lub środka zabezpieczającego do wniosku o wydanie należy dołączyć także dokumenty stwierdzające, że kara lub środek podlega wykonaniu.

3. Przesyłanie wniosków o dostarczenie niezbędnych dodatkowych informacji, o których mowa w artykule 13 Konwencji, jak również przesyłanie tych informacji może odbywać się bezpośrednio pomiędzy właściwymi organami obu Umawiających się Stron.

Artykuł 7

(do artykułu 14 Konwencji)

1. Zwolnienie warunkowe osoby wydanej bez zarządzenia ograniczającego swobodę jej poruszania się, oznacza jej ostateczne zwolnienie w rozumieniu artykułu 14 ustęp 1 litera „b” Konwencji.

2. Jeżeli na podstawie artykułu 14 ustęp 1 litera „a” Konwencji wnosi się o wyrażenie zgody na ściganie, to dołączanie dokumentów wymienionych w artykule 12 ustęp 2 litera „a” Konwencji nie jest konieczne.

3. Po złożeniu wniosku o wyrażenie zgody, do którego załącza się dokumenty wymienione w artykule 12 ustęp 2 litera „a” do „c” Konwencji osoba wydana może być, nie bacząc na ograniczenia artykułu 14 Konwencji, przetrzymywana w areszcie na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony do chwili otrzymania decyzji rozstrzygającej ten wniosek.

4. Wezwana Umawiająca się Strona zrzeka się przestrzegania ograniczeń ustalonych w artykule 14 ustępy 1 i 3 Konwencji, jeżeli w postępowaniu o wydanie osoba ścigana oświadczy dobrowolnie do protokołu przed sędzią lub prokuratorem, po pouczeniu o skutkach

prawnych tego oświadczenia, z pełną świadomością tych skutków, swą zgodę na nieograniczone ściganie karne lub wykonanie kary. Zgoda taka nie może zostać odwołana. Oryginał oświadczenia osoby ściganej, o którym mowa w zdaniu 1, lub jego uwierzytelniony odpis przekazuje się wzywającej Umawiającej się Stronie.

5. Po wydaniu osoby ściganej, zgoda na podstawie ustępu 4 zdanie 1 może być oświadczona jedynie do protokołu przed sędzią wzywającej Umawiającej się Strony. Oryginał protokołu lub jego uwierzytelniony odpis przekazuje się wezwanej Umawiającej się Stronie. Złożenie wniosku, o którym mowa w artykule 14 ustęp 1 litera „a” Konwencji, nie jest w tym wypadku konieczne.

Artykuł 8

(do artykułu 15 Konwencji)

1. Jeżeli wezwana Umawiająca się Strona nie wyraża zgody na ponowne wydanie, o którym mowa w artykule 15 Konwencji, to wzywająca Umawiająca się Strona nie może również dokonać wydalenia osoby do innego państwa - strony Konwencji lub państwa trzeciego, które wystąpiło z wnioskiem o ponowne wydanie.

2. Do wniosku o wyrażenie zgody na ponowne wydanie innej Umawiającej się Stronie Konwencji lub państwu trzeciemu należy dołączyć dokumenty wymienione w artykule 12 ustęp 2 Konwencji, które przekazane zostały Stronie występującej o wyrażenie zgody. Zgoda zostanie udzielona, jeżeli za przestępstwo będące podstawą wniosku o wydanie dopuszczalne byłoby wydanie przez Stronę do której wystąpiono o wyrażenie zgody - innej Umawiającej się Stronie Konwencji lub państwu trzeciemu.

Artykuł 9

(do artykułu 16 Konwencji)

1. Wnioski o tymczasowe aresztowanie mogą być przesyłane przez sądy, prokuratury i organy wymienione w artykule 6 ustęp 1 niniejszej Umowy do właściwych organów drugiej Umawiającej się Strony. Określenie przestępstwa wymagane zgodnie z artykułem 16 ustęp 2 zdanie 2 Konwencji powinno nastąpić poprzez krótki opis stanu faktycznego.

2. Jeżeli właściwe organy jednej Umawiającej się Strony dowiedzą się o przebywaniu na terytorium tej Strony osoby, której wydania może zażądać druga Umawiająca się Strona, to wystąpią niezwłocznie do tej Strony w trybie określonym w artykule 16 ustęp 3 Konwencji z zapytaniem, czy Strona ta wystąpi o wydanie tej osoby. Jeżeli osoba ta znajduje się w areszcie tymczasowym, zawiadamia się o tym niezwłocznie drugą Stronę z podaniem czasu aresztowania i miejsca osadzenia.

3. Terminy określone w artykule 16 ustęp 4 Konwencji są zachowane, jeżeli wniosek o wydanie i załączone dokumenty wraz z ich uwierzytelnionym tłumaczeniem wpłynęły przed ich upływem do jednego z organów wezwanej Umawiającej się Strony wymienionych w artykule 6 ustęp 1 niniejszej Umowy. Termin określony w artykule 16 ustęp 4 Konwencji jest zachowany także wówczas, jeżeli przed jego upływem wezwana Umawiająca się Strona otrzyma telefaxem wniosek o wydanie wraz z załącznikami, a następnie niezwłocznie zostaną nadesłane oryginały dokumentów.

Artykuł 10

(do artykułu 17 Konwencji)

Wydając decyzję na podstawie artykułu 17 Konwencji, wezwana Umawiająca się Strona podejmuje także decyzję co do zgody na ponowne wydanie; o decyzji tej zawiadamia wszystkie państwa, które wniosły o wydanie.

Artykuł 11

(do artykułu 19 Konwencji)

1. Artykuł 19 ustęp 1 Konwencji stosuje się także do wykonania środka zabezpieczającego.

2. Na podstawie artykułu 19 ustęp 2 Konwencji osoba zostaje przekazana wzywającej Umawiającej się Stronie, o ile jej obecność na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony nie jest konieczna do przeprowadzenia określonych czynności procesowych w toczącym się tam postępowaniu karnym. Ponadto obowiązują następujące postanowienia:

- 1) we wniosku określa się rodzaj czynności procesowych, dla których przeprowadzenia ma być przekazana osoba,
- 2) w czasie pobytu na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony osoba przekazana będzie przebywać w areszcie,
- 3) po przeprowadzeniu czynności procesowych na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony lub na żądanie wezwanej Umawiającej się Strony osoba przekazana, bez względu na jej obywatelstwo, zostanie odesłana z powrotem,

- 4) okres pobytu w areszcie na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony będzie zaliczony osobie na poczet kary na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony,
- 5) koszty wydania tymczasowego powstałe na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony nie podlegają zwrotowi.

Artykuł 12

(do artykułu 20 Konwencji)

1. W razie wyrażenia zgody na wydanie osoby, mogą zostać przekazane bez odrębnego wniosku i to w miarę możliwości razem z osobą wydaną, także przedmioty wymienione w artykule 20 Konwencji lub przedmioty uzyskane w zamian tych przedmiotów. Zdanie 1 obowiązuje również w wypadku, gdy wydanie osoby, na które wyrażono zgodę, nie może nastąpić z przyczyn faktycznych.

2. Wezwana Umawiająca się Strona zawiadamia wzywającą Umawiającą się Stronę o tym, które z przedmiotów wymienionych w artykule 20 Konwencji zostały zabezpieczone i czy osoba, o której wydanie się wnosi, zgadza się na ich bezpośredni zwrot pokrzywdzonemu. Wzywająca Umawiająca się Strona zawiadamia możliwie jak najszybciej wezwaną Umawiającą się Stronę o tym, czy zrzeka się przekazania przedmiotów pod warunkiem, że zostaną one wydane pokrzywdzonemu lub jego pełnomocnikowi.

3. Jeżeli wezwana Umawiająca się Strona zrzekła się zwrotu wydawanych przedmiotów, to przy ich wydawaniu nie będzie korzystała z prawa zatrzymania lub zajęcia tych przedmiotów stosownie do przepisów prawa celnego lub podatkowego, chyba że samego

pokrzywdzonego w wyniku przestępstwa właściciela tych przedmiotów obciążają takie opłaty.

Artykuł 13

(do artykułu 21 Konwencji)

1. Podczas tranzytu wezwana Umawiająca się Strona przetrzymuje w areszcie osobę jej przekazaną.

2. Podczas tranzytu żadna z Umawiających się Stron nie będzie zarządzać działań dotyczących ścigania karnego ani wykonania wyroku wobec osoby wydawanej przez drugą Umawiającą się Stronę do państwa trzeciego, z powodu czynów popełnionych przed tranzytem, bez zgody Umawiającej się Strony dokonującej wydania.

3. Jeżeli osoba wydawana przez państwo trzecie - jednej z Umawiających się Stron ma być przewieziona drogą lotniczą przez terytorium drugiej Umawiającej się Strony, bez międzylądowania na terytorium tej Umawiającej się Strony, wówczas zawiadomienia Umawiającej się Strony, przez której terytorium ma się odbyć przelot, nie jest konieczne, jeżeli osoba ta nie posiada obywatelstwa tej Strony, a przestępstwo, z powodu którego dokonuje się wydania, nie jest przestępstwem politycznym ani przestępstwem wojskowym w rozumieniu artykułów 3 i 4 Konwencji.

4. W sprawach tranzytu i przewozu drogą lotniczą wymiana pism odbywa się pomiędzy Ministerstwem Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej i Federalnym Ministerstwem Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec.

Artykuł 14

(do artykułu 23 Konwencji)

Do wniosków o wydanie i tranzyt oraz załączanych do nich dokumentów dołącza się uwierzytelnione tłumaczenie na język wezwanej Umawiającej się Strony.

Artykuł 15

Ochrona danych osobowych

Definicja

Dane osobowe, zwane dalej danymi, oznaczają każdą informację o określonej lub możliwej do określenia osobie fizycznej.

Artykuł 16

Ochrona danych osobowych

Określenie celu korzystania z danych

1. Korzystanie z danych przekazanych na podstawie Konwencji lub niniejszej Umowy jest dopuszczalne jedynie w celu określonym w Konwencji lub Umowie, dla którego dane te są przekazywane, i na warunkach określonych w konkretnym wypadku przez organ przekazujący te dane. Ponadto korzystanie z tych danych jest dopuszczalne:

- 1) w celu, w jakim te dane mogłyby być również przekazane na podstawie Konwencji lub niniejszej Umowy,
- 2) w celu ścigania przestępstw,

- 3) w celu zapobiegania poważnym przestępstwom,
- 4) w postępowaniu sądowym i postępowaniu administracyjnym, które jest związane z celami wymienionymi w zdaniu 1 i zdaniu 2 punkt 1, 2 i 3 oraz
- 5) w celu ochrony przed poważnymi zagrożeniami bezpieczeństwa publicznego.

2. Korzystanie z danych do celów innych jest dopuszczalne tylko po uprzednim wyrażeniu zgody tej Umawiającej się Strony, która przekazała te dane.

Artykuł 17

Ochrona danych osobowych

Postanowienia dodatkowe

Oprócz przepisów prawnych obowiązujących każdą z Umawiających się Stron, obowiązują dodatkowo następujące postanowienia:

- 1) na wniosek organ przyjmujący informuje organ przekazujący o sposobie wykorzystania przekazanych danych oraz o uzyskanych w ten sposób wynikach,
- 2) organ przekazujący jest zobowiązany do zwracania uwagi na prawdziwość przekazywanych danych oraz na potrzebę i współmierność ich przekazania do zamierzonego celu. Należy przy tym przestrzegać zakazów przekazywania danych obowiązujących w prawie wewnętrznym danej Umawiającej się Strony. Jeżeli okaże się, że przekazano dane błędne lub takie, których nie wolno było

przekazywać, należy o tym niezwłocznie powiadomić organ przyjmujący. Organ ten jest zobowiązany poprawić lub zniszczyć te dane,

- 3) osobę zainteresowaną należy poinformować na jej wniosek o zgromadzonych o niej danych, o przewidywanym celu ich wykorzystania oraz o celu gromadzenia danych. Nie ma obowiązku udzielania informacji, jeżeli z porównania interesów wynika, że interes publiczny przemawiający za nieinformowaniem przeważa nad interesem osoby, której informacje dotyczą. Poza tym uprawnienie zainteresowanego do uzyskania informacji na temat posiadanych o nim danych reguluje prawo wewnętrzne tej Umawiającej się Strony, na której terytorium złożono wniosek o informacje,
- 4) jeżeli prawo wewnętrzne mające zastosowanie wobec organu przekazującego, przewiduje szczególne terminy usunięcia przekazanych danych, organ przekazujący zwraca uwagę na ten fakt organowi przyjmującemu. Niezależnie od tych terminów przekazane dane należy usunąć, gdy tylko przestaną być potrzebne dla celu, o którym mowa w artykule 16, lub gdy okaże się, że dotyczą osób trzecich nie mających związku ze sprawą,
- 5) organ przekazujący i organ przyjmujący są zobowiązane do utrwalenia we właściwy sposób faktu przekazania i odbioru danych,
- 6) zarówno organ przekazujący jak i organ przyjmujący są zobowiązane do skutecznej ochrony przekazanych danych przed dostępem do nich osób do tego nieuprawnionych, nieuprawnionymi zmianami i nieuprawnionym ich ujawnieniem,

7) jeżeli jakakolwiek osoba zostanie bezprawnie poszkodowana na skutek przekazywania danych na podstawie Konwencji lub niniejszej Umowy, to za szkodę odpowiada organ przyjmujący, zgodnie z przepisami swego prawa wewnętrznego. W stosunku do poszkodowanego organ ten nie może w celu uwolnienia się od odpowiedzialności powoływać się na to, że szkoda spowodowana została przez organ przekazujący. Jeżeli organ przyjmujący wypłacił odszkodowanie za szkodę, spowodowaną wykorzystaniem przekazanych błędnie danych, to organ przekazujący zwraca organowi przyjmującemu całą kwotę wypłaconego odszkodowania.

Artykuł 18 **Ochrona tajemnicy**

Jeżeli na podstawie Konwencji lub niniejszej Umowy mają być przekazane dane, które według prawa przekazującej Umawiającej się Strony podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy i zostały w ten sposób oznaczone, przekazanie tych danych może zostać uzależnione od zapewnienia przestrzegania tego obowiązku przez Umawiającą się Stronę otrzymującą.

Artykuł 19

1. Ministerstwo Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej i Federalne Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec będą bezpośrednio uzgadniać, w razie potrzeby, spotkania swoich przedstawicieli w celu zapewnienia jednolitego wykonywania Konwencji

i niniejszej Umowy oraz w celu usuwania trudności mogących pojawić się podczas ich wykonywania. Jeżeli omawiane sprawy objęte będą właściwością innych organów, wówczas będą one zapraszane do uczestniczenia w spotkaniach.

2. Jeżeli zdaniem właściwych organów wezwanej Umawiającej się Strony udzieleniu zgody na wydanie osoby stoją na przeszkodzie zastrzeżenia natury humanitarnej z powodu wieku, stanu zdrowia lub innych okoliczności dotyczących osoby, z uwzględnieniem rodzaju przestępstwa i interesów wzywającej Umawiającej się Strony, właściwe organy obu Umawiających się Stron omawiać będą sposób usunięcia tych zastrzeżeń.

Artykuł 20

(do artykułu 31 Konwencji)

Jeżeli jedna z Umawiających się Stron wypowie Konwencję, to wypowiedzenie staje się skuteczne w stosunkach między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec po upływie dwóch lat od daty otrzymania przez Sekretarza Generalnego Rady Europy notyfikacji o wypowiedzeniu.

Artykuł 21

1. Umowa niniejsza podlega ratyfikacji. Wejdzie ona w życie po upływie miesiąca od dnia wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

2. Umowa niniejsza może być wypowiedziana na piśmie w każdym czasie. W takim wypadku Umowa utraci moc po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania notyfikacji o wypowiedzeniu. Umowa utraci

moc także bez szczególnego jej wypowiedzenia w chwili, w której Konwencja utraci moc pomiędzy Umawiającymi się Stronami.

Sporządzono w Bellary..... dnia 17 lipca 2003 roku, w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim i niemieckim, przy czym oba teksty posiadają jednakową moc.

W imieniu

Rzeczypospolitej Polskiej

Gregor Kowalski

W imieniu

Republiki Federalnej Niemiec

*Christoph
Kjellberg*